

Косивши дядько на узліссі жито

Євген Плужник

Косивши дядько на узліссі жито,
Об жовтий череп косу зазубив...
Кого й за віщо тут було забито,
Хто і для кого вік свій загубив,
Йому байдуже...
Тут, на місці бою,
Таке дорідне жито та густе;
А що на гній хтось жертвував собою, –
Пусте...
Косар схилився над річчю дорогою –
Косою срібною, що череп пощербив,
І, череп той відкинувши ногою,
– Порозкидало вас! – проговорив.